

VEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

EL GEGANT

En Melespagaràs havia vist en Telacarregaràs i amatent es disposà a fer-li un cap nou, tota vegada que no podia cobrar-li trenta cinc cèntims que li devia des de feia cinc anys.

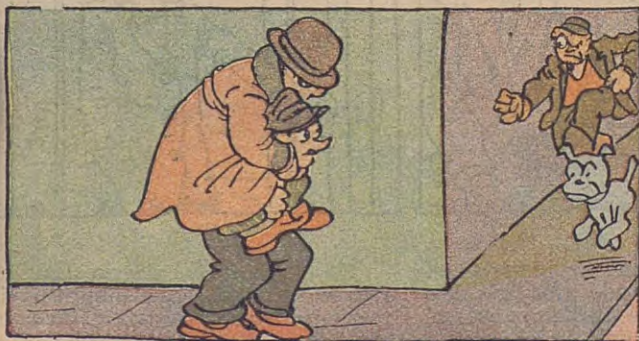
En Telacarregaràs se n'adonà a temps i es posà a córrer més que en Piera quan vol centrar a gol.

Per un moment logrà el perseguit despistar el perseguidor, però comprenia en Telacarregaràs que al final faria honor al seu cognom.

Amb oportunitat novelesca, es topà amb el seu padrí i explicat resumidament el cas, es prestà a passar-lo de contrabàndol.

Quan Melespagaràs passà pel costat d'aquell gegantàs; no pensà ni poc ni molt que estés en presència del seu perseguit,

I passat el perill, padrí i fillol se n'anaren tranquil·lament de braçet.

Història d'un cirabotes il·lustre

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

En Betum, com entre els companys era anomenat el simpàtic Pepet Vilatorta, era el «llimpia» més eixerit que mai ens hagi tocat les sabates. Un xicotet de tretze anys, alegre i sorneguer com un picarol, us feia venir ganes de «cirar-vos» encara que no en tinguéssiu necessitat.

A la porta de la Universitat tenia la seva casa central, i a l'estiu o a les vacances de Nadal, quan els estudiants deixaven desertes les aules, obria una sucursal, segons ell deia, a l'entrada d'un cafè del Paral·lel. Val a dir, però, que enyorava els «seus» estudiants dels dies de classe.

Eren tantes les simpaties que s'havia sabut captar entre la bullanguera clientela, que sense que sense que ell hi fes gran cosa, s'obrí una subscripció per a comprar-li una cadira amb el corresponent tamboret ostentant el clàssic peu de ferro colat. El dia que va obrir «la botiga» hi va haver una

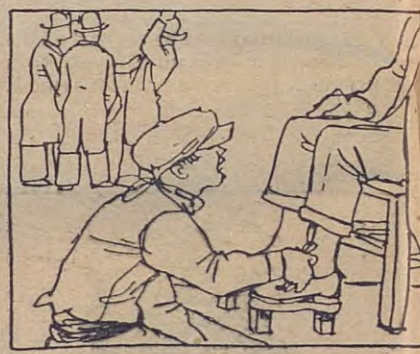

gran recepció i pisolabis a càrrec de cada invitat, al quiosc més pròxim, allò va ésser una disbauxa, la gasseosa era a l'ordre del dia fent els honors de xampany i hi hagué entusiasta que derrotà fins a tres rals de «gasto».

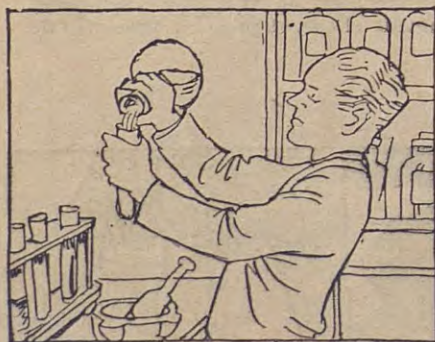
Però en Betum, no era tan frívol

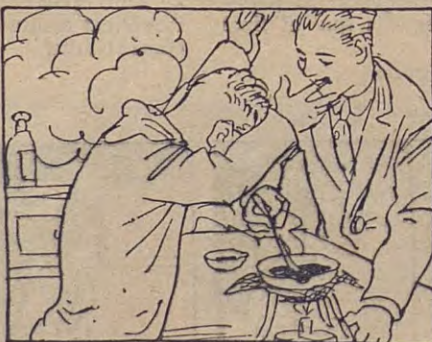
com podia semblar a primer cop d'ull, i no deixava de fer les seves observacions i es donava compte que, si bé de moment tota aquella jovenalla venien a ésser una mena de camarades, el dia de demà ells, amb els seus estudis, serien uns senyors que «se la camparien» i ell continuaria fent lluentes

les sabates d'altres fornades d'estudiants que s'anirien succeint i pensà que ell també havia de «fer carrera». Les seves més sinceres simpaties eren un estudiant de química, anomenat Joan París, i mig en broma i mig seriósment va demanar-li que li estudiés una fórmula per a un llustre que

fos millor que els altres, que ell el fabricaria i que anirien a mitges. En Joan era molt bonadós i va prendre bé la proposició. Efectivament, va fer alguns anàlisis dels llustres més corrents, i un cop coneguts els components es dedicà a perfeccionar-los.

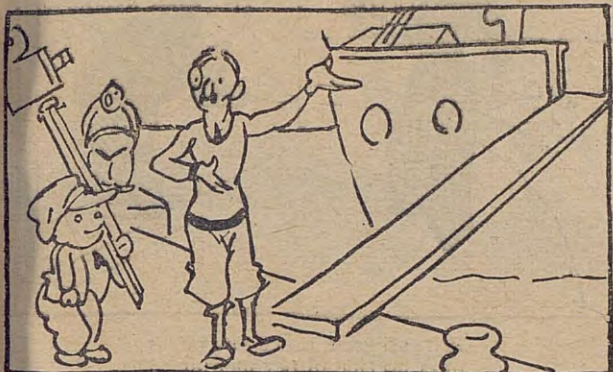

Però, naturalment, un dia feia una cosa i un altre un xic més, i els dies passaven, fins que en Betum cregué que el seu client li deia de broma que se'n preocupava. Per això una tarda en Joan va fer anar en Betum a casa seva i li va ensenyar la marxa i l'estat dels experiments.

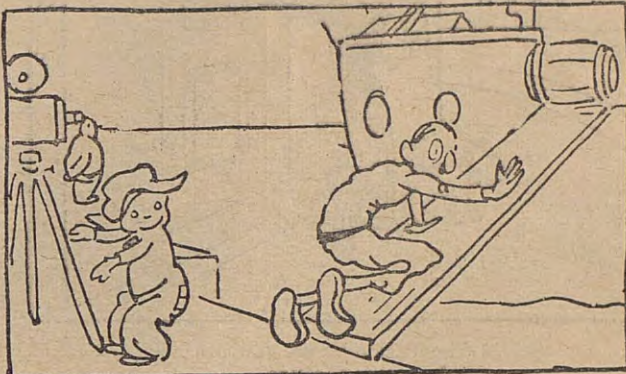

No és per dita l'alegria d'en Betum en veure que el seu amic s'havia pres seriosament l'assumpte. Com que el pobre xicot no tenia costum d'estar per les cases de senyors s'expandia cridant de manera primitiva, amb co que cridà l'atenció de Ramoneta, la (Seguirà.)

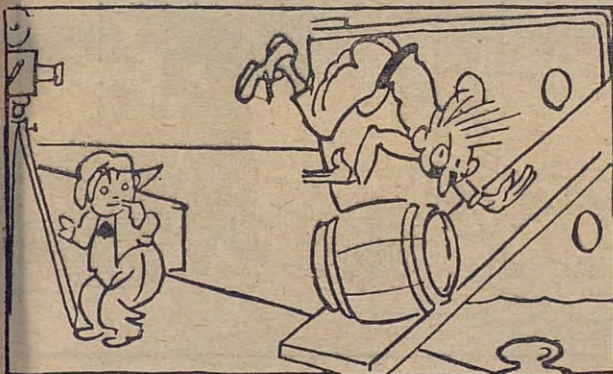
Fent cinema

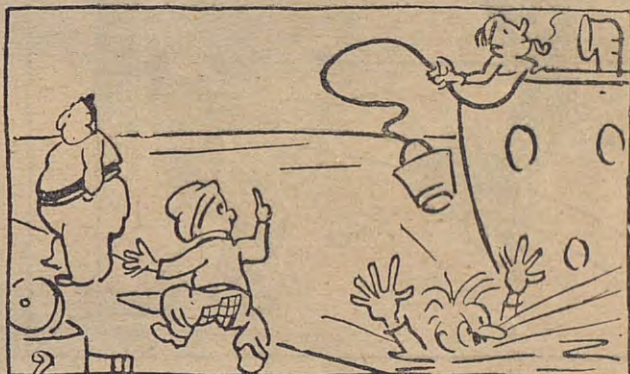
El senyor Ramon i son fill, grans aficionats a l'art mut es disposaven a impressionar un nou film.

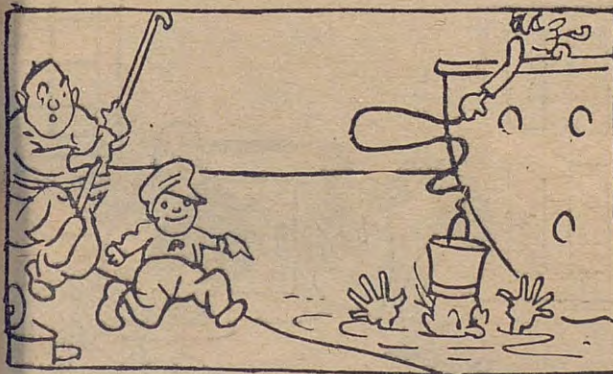
El Sr. Ramon amb la seva experiència d'home curtit en aquests quefers, ensenyava la manera com son noi tenia de fer-ho... «Pujaràs de quatre grapes... sense fer soroll»... I sense donar-se compte del que se li apropava.

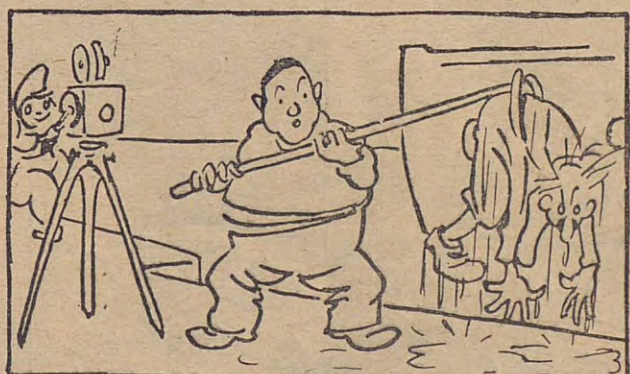
... i pataplam, què és això!..

Socors! Que m'ofego!

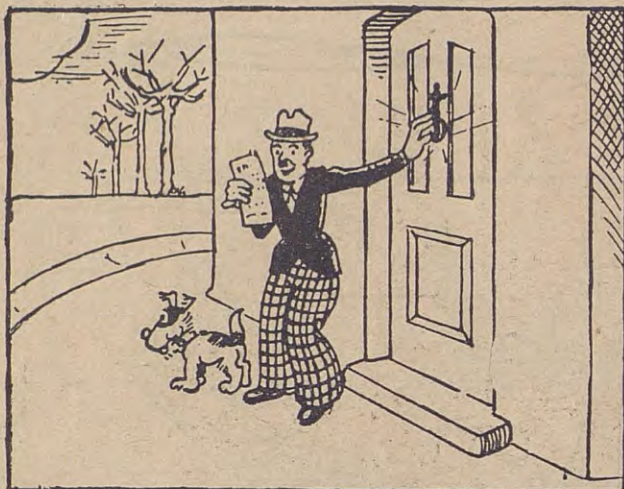

Va ésser una escena completament filmàtica...

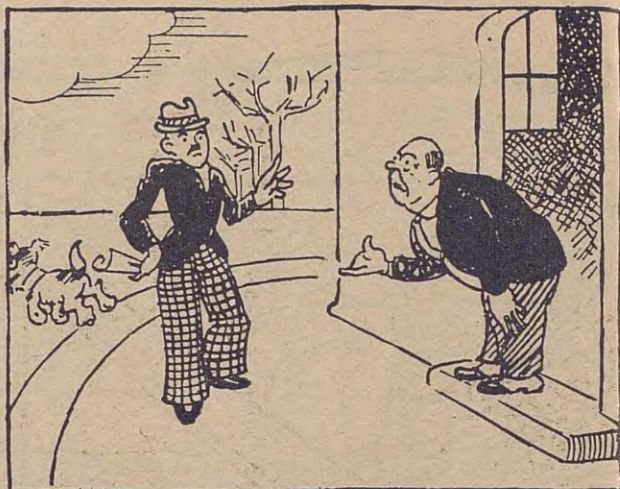

...que no es va perdre, puix el noi era tan aixirit com son pare...

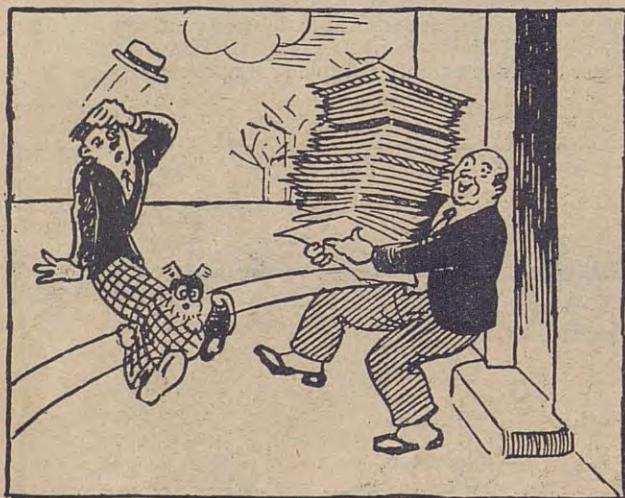
L'enginyós

Diligent se'n va en Ventura
a cobrar una factura

Em sap greu, no et puc pagar
puix no tinc ni per menjar.

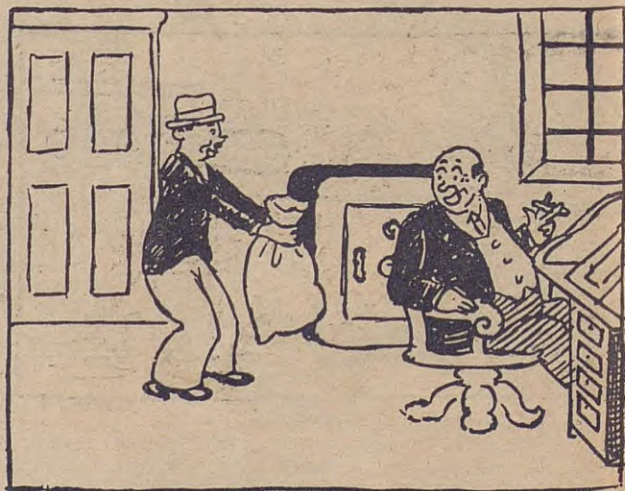
Mira, si vols els diners
m'has de vendre aquests papers.

Troba una idea genial
per poder fè un dineral.

Amb els papers fa uns barrets
deixa els nois satisfets.

I li diu un grapat de duros
treient a tots dos d'apuros.

Els dos companys

De Tolstói

per A. Bach

Certa vegada dos amics es passejaven per un bosc,

i els hi va sortir un ós...

I els va empaïtar.

L'un es va enfilair dalt un arbre i es va amagar,

mentre que l'altre restava en mig del camí, fent el mort.

L'ós s'hi va acostar, i va olorar el jove; emperò com que aquest s'aguantava là respiració, l'animal el cregué mort i s'allunyà.

Quant l'ós va ésser lluny, l'altre va baixar de l'arbre va preguntar rient a son company:

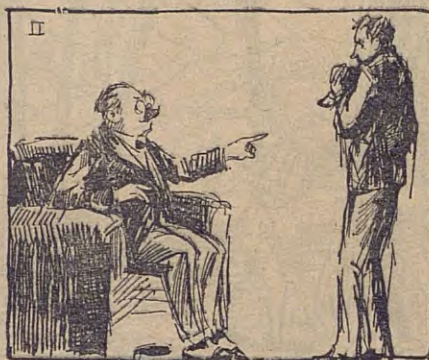
— Què et deia l'ós a cau d'orella?

— Em deia que aquell qui abandona el seu amic quan hi ha perill és un covard.

Sort a darrera hora

I
En Simplicio Maifarrès
ha perdut tots sos diners
per revessos de fortuna
Ja només li queda una
quantitat tan reduïda
que no en té per a la vida.

II
Debades feina ha cercat
però enlloc no n'ha trobat
puix que en saber el seu nom
de seguit pensa tothom,
que en Simplicio Maifarrès
un betzol i un gandul és.

III
Cansat ja de viure així
avui decideix mori
i amb els pocs diners que té
compra una Star a un armer
després de regatejar
puix no gaire vol gastar.

IV
En un indret molt salvatge
d'un bosc proper a la platja
en Simplicio ha preparat
de la vida el seu comiat.
Una corda dalt d'un pi
a sa vida darà fi.

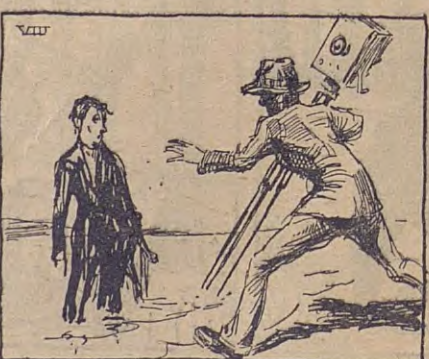
V
I si la corda li falla
la Star li darà metralla.
Si amb això prou no en tingues,
sols caldria que es tirés
a les ones de la mar.
per poder-se allà ofegar.

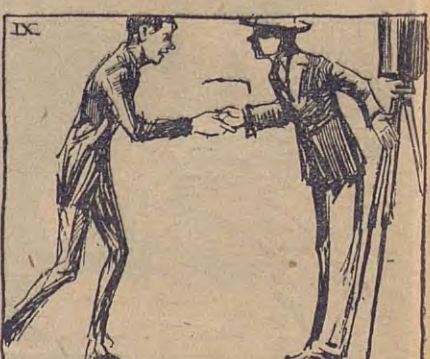
VI
Ja en Simplicio s'ha penjat
més, com porta coll planxat
la corda no l'estreny pas.
Aixecant llavors el braç
la pistola ha disparat
i pam! la corda ha trencat.

VII
Cau a plom dintre l'oneig
i li agafa un gran mareig.
Per-sort sabia nedar
i a la platja es pot salvar.
Però surt mullat i brut
avorrit i decebut.

VIII
Veu llavors córrer vers ell
un senyó amb un aparell
que li diu: — «Meravellós!
Sou un gran artista vós!
Aquest assaig que ara feu
ha d'essé aplaudit arreu.»

IX
«Sí senyor! Sóc productor
superproductor, millor!
i us llogo immediatament
per fer cinema!» Amatent
en Simplicio ho ha acceptat.
i ara és «estel» afamat.

UN DINAR 'RECORD'

El senyor Rafeques acostumava menjar al Bar La Pruna, situat en un dels carrers més centrals de la Barcelona antiga, al costat mateix del Bar La Perla, entre el qual i La Pruna hi havia establert la competència més furiosa.

Quan La Pruna anunciava arròs amb sípia, La Perla feia arròs amb llagosta, i quan La Perla donava pollastre, La Pruna donava capó o gall dindi. Però això és d'una altra història, com diu un autor cèlebre moltes vegades.

La història present no té res que veure amb la competència. Es refereix simplement a una desagradable aventura que li ocorregué al senyor Rafeques un dia sopant a La Pruna.

Quan entrà al bar, totes les taules estaven ocupades i es veié obligat a asseure's a una que ja hi havia un home menjant. Però quin home!

D'aspecte miserable i flac, desmentien la seva misèria i la seva flaquesa uns colors pujadíssims, no se sap si de massa menjar, de massa beure, o de massa vergonya. I menjava calmosament, tan calmosament com menjaria un home que l'haguessin de matar després de l'àpat.

Quan vingué el mosso per servir el senyor Rafeques, l'altre comensal ja havia acabat el que menjava i el mosso li preguntà amb aire sorriut:

— Què més voldrà?

L'interpel·lat sospirà, consultà el rellotge, estudià la carta de plats i digué amb veu apagada:

— Cap i pota...

El senyor Rafeques féu una ganyota. Ell que era tan epicuri, que només volia biftecs, llagostes i aviram, no comprenia que hi hagués aficionats al cap i pota. El seu company de taula li ho conegué en la cara i li digué com excusant-se.

— He menjat de totes les altres coses que tenen. Solament em queda aquest recurs.

— Com vol dir, recurs? I què em conta d'haver menjat de totes les altres coses!

— Realment és un cas extraordinari el que em passa. No tinc més remei que explicar-li'l perquè compregui la meua situació.

Jo he entrat aquí a l'hora del vermut, aquest migdia. Havíem quedat

amb la meua dona de trobar-nos aquí a la una. He pres el vermut i ella no venia. Al cap de mitja hora he vist que el mosso em començava a mirar de cua d'ull i per no fer-me sospitos he demanat escudella, per anar guanyant temps.

Després, com que els quarts passaven, he menjat carn d'olla i encara la meua dona no venia. He menjat estofat i peix i després pollastre, truita, vedella amb pèsols, bunyols, bacallà amb salsa, biftec, verdura, etc., etc. Només li diré el que li he dit ja abans que sols em quedava ara el recurs del cap i pota per anar guanyant temps i aquest recurs s'està acabant. Què faré després?

— Home, pagar i anar-se'n. Així com així m'estranya molt que hagi tingut la paciència d'esperar la seva dona des del migdia fins a les vuit del vespre.

— Oh, ja veura, no l'hauria pas esperada més enllà d'una hora si no hagués estat que em refio d'ella per pagar el que he menjat, perquè justament avui no duc ni cinc cèntims.

— Si que és un cas ben llastimós. I si ella no ve?

— Oh, de venir, prou que vindrà. Ella no falta mai encara que sigui tard. M'ha dit ben clar que l'esperés al Bar La Perla i aquí l'espero.

— La Perla! Pobre de vostè! Aquí és La Pruna. S'ha equivocat, i ara la seva dona el deu estar cercant.

— Horror! I jo ara què faig, amb tot això per pagar, sense un clau a la butxaca i amb els crits que em farà la dona per distret!

— Miri, això darrer no ho puc remeiar, jo, però això que ha de pagar ja ho arreglaré jo, perquè m'ha fet llastima.

— Home! quant li ho agraeixo! Però deixi'm la seva adreça i li tornaré els diners demà mateix!

El Sr. Rafeques pagà el compte del seu company de taula que pujava uns dotze duros, l'afavorit se n'anà després de vives mostres d'agraïment.

A l'endemà, el Sr. Rafeques volgué tastar la cuina del Bar La Perla. Entrà i totes les taules eren plenes. A una d'un recó hi havia el seu company del dia abans que estava dient a un altre senyor.

— La Perla! Què em diu ara! Però

si amb la dona havíem quedat de trobar-nos a La Pruna! Com ho pago jo això!

— Pagui-ho amb els dotze duros que deu dur assobre per tornar-me'ls, li cridà el Sr. Rafeques. — Així com així, també, els dono per perduts!

L'home sec i vermellós encara corre

RUCADA

El ric senyor Pere Lluc cavalcava un ruc poruc vora un rec amb pas feixuc i passà que al cap de poc rellescà el ruc amb un roc i caigué al rec ric i ruc.

P. E. P

— Saps quants són els elements naturals?

— Si senyora, són dos: el vi i l'aigua.

— I ara!

— Doncs el meu pare diu que a la taverna es troba en el seu element i la mare al safareig.

De «The Passing Show»

Gran concurs d'ombres xinesques

701 — Joaquim Roqué

702 — Anna Matas

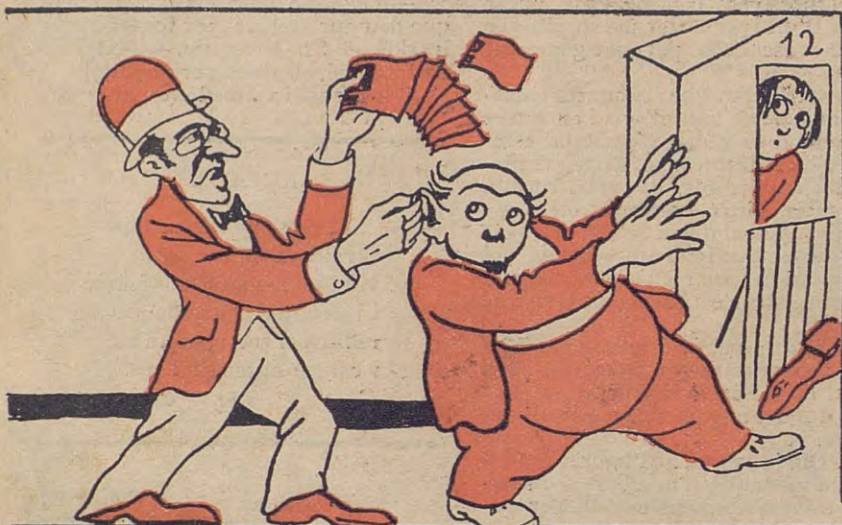
703 — J. Boadella

704 — L. Bausili

Redacció. Administració: Cardenal Casañas, 1
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

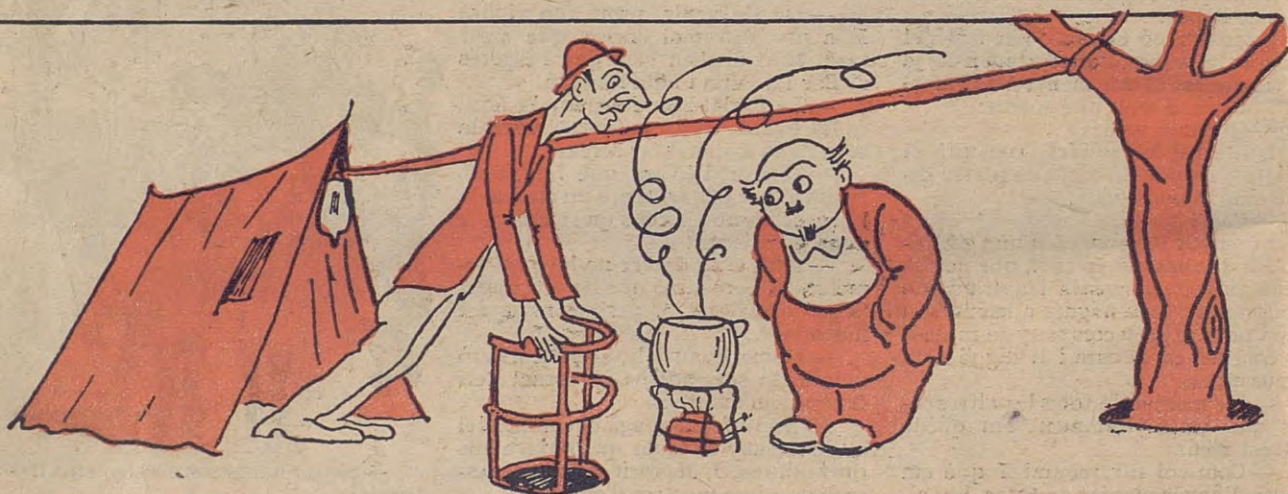
Acampen a Barcelona
i hi resten més d'una estona.

om que el lloguer mai no paga
reuen del pis en Balaga.

I amb ell també és desahuciat
Baliga, el seu associat.

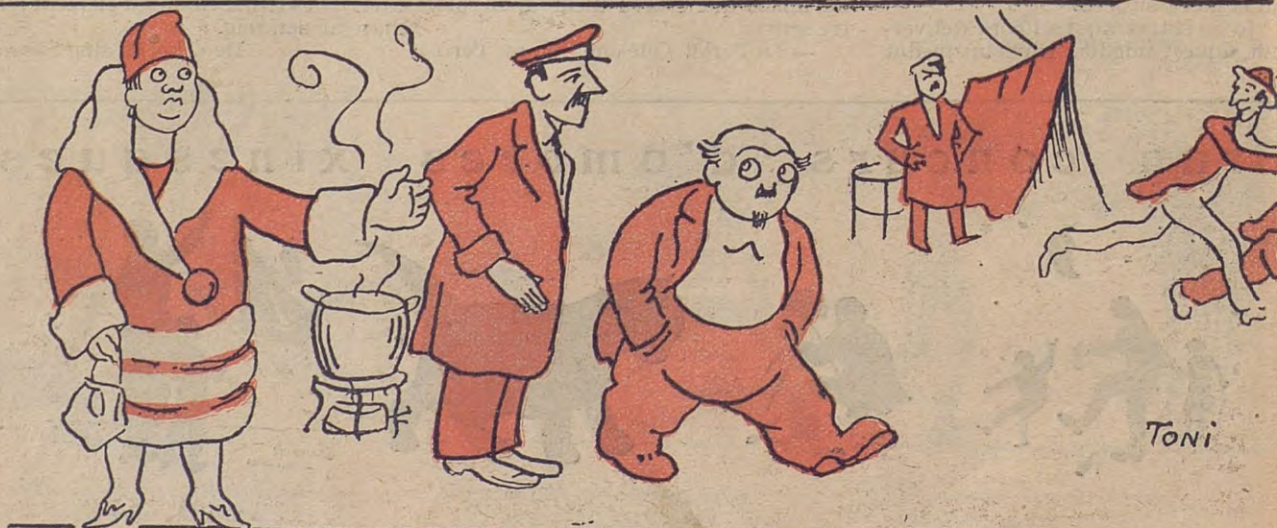
No troben enlloc cap pis
i es troben en compromís.

En situació tan tremenda
s'instal·len sota una tenda.

Al costat tenen un pou
i un fogó el dinar els cou.

Per tenir electricitat
eix sistema han adoptat.

Toni

— Tanmateix és antipàtic
el telèfon automàtic.

Ja s'apropa un inspectò:
— Encar no s'acaba això?

De pressa tots dos s'escapen.
Ni amb telèfon els atrapen!